

ని రు క్త ము

శ్రీ విశ్వనాథ సత్యనారాయణ

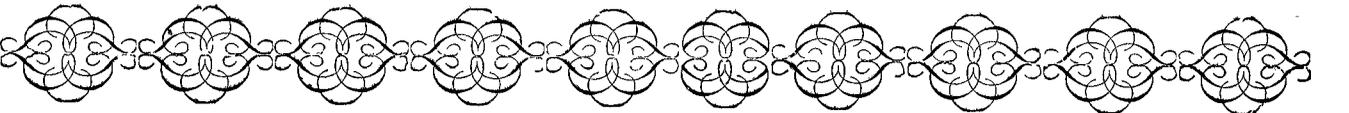
అనుకొనకే, మనోభవుని యాయుధవాహనసంచయంబు మోసిన శకటంబువోలె గడుం జేరువగాఁ జనుచుండి, కోస దేలిన తుదికంటివెల్గువిదలింపులు నన్నును దాఁకసీయ కుండిన దయలేని సీనడక నిన్నును నీవుగ మెచ్చుకోవలె.

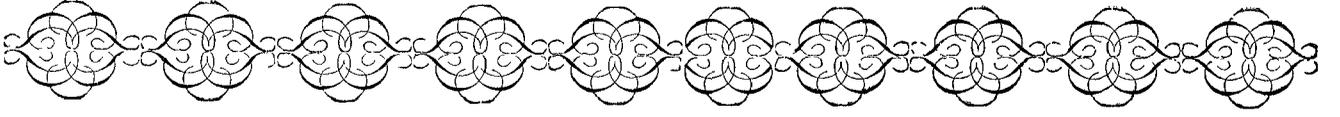
తమదగు నందమెల్ల వనితాజనతాస్పృహణీయమంచు గర్విముగల యశావనోదయ ధురాపరిన ర్తితభావు లున్న మార్గముననె కన్నువ్రాల్పకయ గర్వపురేఖను మొక్కవోని మేల్ గమనము పోవు నీవు ననుగాని యపాంగములందుఁ బట్టవున్.

హాలును లేకయే స్పృహయుఁబట్ట కకారణమశాచు నెప్పడోయేలనో తోఁచనట్టు లుదయించిన మన్మథుఁడైన కాంతలే సోలనికన్నులక మలఁగిచూడరు చూచినవెంటనే కనుల్ వ్రాలుతు రట్టి నాయెడ నిరాదృతి నీయది విడ్డురంబటే.

ముక్తిడియైన కోఁతియును మోమును నద్దమునందుఁ గాంచి బల్చక్కనిదాన నంచుఁ దలఁచంగల యాత్మగతాభిమానమే గ్రుక్కిలి నాదునందమును గూర్చి వచింపఁ దలంఁజాలనే మిక్కిలి నీవు నాయెడ రమించుటకై యెదురైనఁ జూడనే.

నినుఁ గనుఁగోవటం చనను నిద్దురపోవలదా ! పగఁటఁ జూచినఁ గలలోనవత్తును నిసికా, 'గనుఁగో వనుచుకా జివుక్కు మంచినది గుండె, దాని ననుమంటిన ! నా కటువంటియాహా కీ జనువునఁ బాత్తులేదను నిజఃకృష్ణ సెఱుంగనో నన్నెఱుంగనో.

ఇన్నియుఁ జెప్పి నీ కనుల నెత్తి ననుం గనుఁగోవటంచు నే
సన్నది యేమిన్యాయ మని యాడెదవో నిను నాడు మంటినో
యెన్నితలంపులైన నుదయించు లయించు దరిద్రునందు, నా
యెన్నియునేని పుట్టుట లయించుటయే షరమార్గహూఁగదా !

నావలపోత నీదుశ్రవణంబుల చేరద, యంత యేటికో
నావలపోత యేరిశ్రవణంబులచేరద, యంత యేటికో
నావలపోత వాక్ష్వకలనంబును పొందద, భావరూపమై
భావముకూడ లోయెదకుఁ బట్టిన జబ్బుగనై గతిఁచెడుకా.

చేయక చేసినట్లు శ్రుతిచేసిన యూహలు మేనుగల్గు దీ
ర్థాయు లదృష్టజన్ము లగునట్టిరు నాదగు మూర్తి చూచియే
పాయదు రింక నాదయిన భావ మెఱింగిరయేని నన్ను గో
మాయువు స్వర్గబుద్ధి యగుమాదిరి వెట్టరె వెక్కిరింపులన్ ?

లేని మనోంత రాంతరవిలీనవిగాఢవిషాదగీతికా
నూననిరుక్తభావ మిని, నోవ్విననోవ్వెఱుఁగంగరాని ప్రా
ణానికి లోతులోని చలనంబును, సర్వజగచ్ఛ్చివో మనః
ప్రాణసుదూరవర్తియగు భావము కానుకగాని కాన్కయా.

ఈ జగతీశ్రిభ్రమణహేలకు వేలకు వేలు లక్షకో
ట్టై జరుగుకా మహాఁణువులయందున నేయఁణుగర్భమందునో
రాజినకోర్కీమంటలభరం బితరాణు లెఱుంగకుండ లో
రాజి తనంతటకా పొనుగురాయఁగరా దటవే! ననుబలెకా.

